

DIUEN LES PEDRES...

Edat: a partir de 10

Necessitem: En el marc d'una passejada, d'una excursió, demanar que cadascú reculli una pedra que li cridi l'atenció, que li agradi -pel motiu que sigui-.

O en qualsevol altra ocasió, tenir algunes pedres a punt en una bossa, cistella...

Si a Naturals hem treballat algun tema

relacionat amb la geologia, pot ser una pràctica especialment adient.

Ben asseguts, proposar que cadascú tingui la seva pedra al davant. O passar la bossa, i cadascú n'agafa una.

Mantenir la pedra entre les mans, notar els seu pes, la seva textura, la seva temperatura; contemplar-ne la forma, el color.

Passats uns minuts d'observació atenta, continuem l'observació a un altre nivell:

- Des de quan deu existir aquesta pedra?

Deixem uns moments per a que la pregunta faci el seu camí a l'interior de cada noi, de cada noia. I, poc a poc, podem anar afegint alguna altra pregunta per ajudar a estirar el fil i mantenir viva l'atenció

- Quants anys deu tenir?
- Quines transformacions deu haver passat fins estar avui, aquí, a les meves mans?
- Què m'agradaria poder-li dir?

Després d'una estona de treball personal "d'estirar fils" amb la pedra, procurant despertar la consciència de la seva venerable antiguitat, llegir el poema i quedar-nos uns moments en contacte amb ella. Deixar que ressoni el poema per dins.

Després d'una primera lectura pausada del poema, passats uns moments, podem escoltar la cançó d'en Paco Ibáñez. [Cançó vídeo YouTube](#)

Como Tú. (León Felipe)

Así es mi vida,
piedra,
como tú. Como tú,
piedra pequeña;
como tú,
piedra ligera;
como tú,
canto que ruedas
por las calzadas
y por las veredas;
como tú
guijarro humilde de las carreteras;
como tú,
que en días de tormenta
te hundes
en el cieno de la tierra
y luego
centelleas
bajo los cascots
y bajo las ruedas;
como tú, que no has servido
para ser ni piedra
de una lonja,
ni piedra de una audiencia,
ni piedra de un palacio,
ni piedra de una iglesia;
como tú,
que tal vez estás hecha
sólo para honda,
piedra pequeña
y
ligera...

No es tracta d'analitzar el poema i "explicar-lo", sinó de deixar-lo ressonar, que pugui fer el seu camí dins de cadascú. No importa que, de moment, hi hagi versos que resultin foscos. Els poemes deixen anar el seu perfum de mica en mica.

Recollirem les pedres. Potser poden quedar uns dies a la vista, en un pot transparent.

Diàleg. Comentarís. Com ha anat? Què ens ha suggerit? Ens ha sorprès alguna cosa? Hem descobert alguna cosa? (en relació a la pedra, a nosaltres...)

No es tracta d'esperar ni de deixar anar cap "missatge" concret. Les aportacions d'uns i altres ajuden a donar més cos als moments viscuts, a passar les vivències a un nivell més conscient.

Si l'activitat s'ha dut a terme en un dia d'excursió, després de l'estona d'observació de la pedra, pot ser un bon moment per a la lectura de les paraules del Cabdill Seattle.

L'observació es pot proposar en més d'una ocasió, i podem tenir diversos textos i poemes en el rebost per alimentar aquesta segona part de la pràctica.

"Cada bocí de sòl d'aquesta terra és sagrat per al meu poble, tot és important.

Cada agulla brillant dels avets, cada pedra, cada boira en el bosc fosc, cada insecte brunzinaire.

Has pensat mai quantes coses han passat en cada vall, en cada turó, en cada planura, en cada bosc?

Quan passo a prop d'una roca penso: aquesta roca és important. És antiga, molt antiga; quantes i quantes coses ha vist que jo no he vist! Aquí, tota silenciosa, ha presenciat joia i dolor.

I quan trepitjo els camins, vull que els meus peus notin les passes de tots els que hi han caminat abans que jo.

I quan m'assec a prop d'un arbre, sé que molts s'hi han assegut abans que jo. I que alguns li han desitjat llarga i saludable vida a l'arbre ferm, sòlid i serè. M'agrada recolzar-me sobre el seu cos, el tronc rugós que el sosté, i sentir-lo ben a prop."

-Cabdill squamish Seattle- (dins: *Les meves paraules són com estrelles*. J.J. de Olañeta, 2002)